

การประหารชีวิตผู้ทรยศโดยฮามาสในภาษา

เหตุการณ์ล่าสุดในภาษา - การประหารชีวิตผู้สมรู้ร่วมคิดโดยฮามาส - ได้จุดชนวนการถกเถียงอย่างดุเดือดในสื่อทั่วโลกและแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ มีรูปแบบที่คุ้นเคยปรากฏขึ้น: นักวิจารณ์ที่สอดคล้องกับการเล่าเรื่องแบบฮาซบารา (hasbara) รับประณามชาวปาเลสไตน์ว่าเป็น “คนป่าเถื่อน” และแสดงความโกรธเคืองทางศีลธรรมต่อผู้สนับสนุนปาเลสไตน์ที่ไม่ประณามการประหารชีวิตเหล่านี้ด้วยความกระตือรือร้นเท่าเทียมกัน ข้อกล่าวหาเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ - เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ที่กว้างขวางเพื่อทำให้การต่อต้านของปาเลสไตน์เสียความชอบธรรมและเบี่ยงเบนความสนใจจากความรุนแรงที่ไม่สมส่วนและการกดขี่อย่างเป็นระบบที่เกิดขึ้นกับภาษาและประชากรปาเลสไตน์ในวงกว้าง

ประวัติโดยย่อของการทรยศ

ในทุกสงครามตลอดประวัติศาสตร์ รัฐต่าง ๆ พยายามคัดเลือกผู้สมรู้ร่วมคิด - บุคคลที่ยินยอมทรยศต่อฝ่ายของตนเพื่อแลกกับเงิน อำนาจ หรือการอยู่รอด ตั้งแต่ขบวนการต่อต้านฝรั่งเศสและผู้แจ้งข่าวนาซีในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ไปจนถึงปฏิบัติการทางทหารของสหรัฐในอิรักและอัฟกานิสถาน และต่อไปยังการยึดครองปาเลสไตน์ของอิสราเอล ตรรกะยังคงเหมือนเดิม: ข้อมูลข่าวกรองเป็นอาวุธที่ทรงพลัง และการทรยศคือราคาของมัน ภาษาไม่ใช่ข้อยกเว้น อย่างไรก็ตาม การตอบสนองต่อสิ่งที่เรียกว่า “ผู้ทรยศ” ในบริบทนี้ถูกกรองผ่านมุมมองที่เป็นพิษและหน้าไหว้หลังหลอกโดยเฉพาะ

การเลือกผู้ทรยศที่น่าสังเกตุ

หลังจากข้อความสาธารณะนับไม่ถ้วนเกี่ยวกับการ “นำตัวประกันกลับบ้าน” และ “ไม่ปล่อยให้ภาษาอดอยาก” อาจคาดหวังได้ว่าอิสราเอลจะให้ความสำคัญกับการหาพันธมิตรที่สามารถช่วยใน **การช่วยเหลือตัวประกัน** แต่ความเป็นจริงชี้ไปที่วาระที่แตกต่างออกไป อิสราเอล **สนับสนุนแก๊งอาชญากร** ที่รู้จักกันในชื่อ “กองกำลังประชาชน” ซึ่งนำโดยยัสเซอร์ อบู ซาบับ กลุ่มนี้รับผิดชอบในการ **ปล้นขบวนรถช่วยเหลือ** และ **ขายอาหารในตลาดมืดของภาษา** ในราคาที่สูงเกินควร ทุกคนในภาษาและหลายคนนอกภาษารู้ว่า **ยัสเซอร์ อบู ซาบับถูกปฏิเสธและขับไล่ออกจากเผ่าพันธุ์เบดูอินของเขาเอง** ซึ่งประกาศว่าเขาและแก๊งของเขาเป็นคนนอกกฎหมาย

นี่เผยให้เห็นความขัดแย้งพื้นฐานในเรื่องเล่าฮาซบารา - อ้างว่าห่วงใยตัวประกันและปฏิเสธการใช้ความหิวโหยเป็นอาวุธ - ในขณะที่สนับสนุนผู้สมรู้ร่วมคิดที่เป็นอาชญากรซึ่งความสำเร็จหลักคือ **การขโมยอาหารจากประชาชนของตนเอง**

การทรยศและการลงโทษ

ทุก ๆ รัฐ ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์หรือภูมิศาสตร์ใด ถือว่าการทรยศเป็นหนึ่งในอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด ในช่วงสงคราม การทรยศต่อประชาชนของตนอาจนำไปสู่ผลร้ายที่ถึงตายได้ - ไม่เพียงแต่สำหรับกองทัพและรัฐบาล แต่สำหรับพลเรือนที่ชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับความสามัคคีอันเปราะบางของสังคม ด้วยเหตุนี้ **กฎหมายอาญาและกฎหมายทหารของเกือบทุกประเทศกำหนดโทษที่รุนแรงที่สุดสำหรับผู้ทรยศ** ซึ่งมักรวมถึงการจำคุกตลอดชีวิตหรือการประหารชีวิต ประวัติศาสตร์เต็มไปด้วยตัวอย่าง ตั้งแต่การจัดการของยุโรปต่อผู้สมรู้ร่วมคิดกับนาซี

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ไปจนถึงการประหารชีวิตสายลับในช่วงสงครามเย็น รัฐบาลต่าง ๆ ปกป้องความศักดิ์สิทธิ์ของความภักดีด้วยการลงโทษที่รุนแรงเสมอ

แม้แต่ในรัฐที่เลิกใช้โทษประหารชีวิต **การทรมานยังคงครองตำแหน่งที่ไม่เหมือนใครในลำดับชั้นของอาชญากรรม** - มักเป็นหนึ่งในอาชญากรรมสุดท้ายที่ยังคงมีสิทธิ์ได้รับโทษประหาร ใน **สหรัฐอเมริกา** กฎหมายของรัฐบาลกลางยังคงอนุญาตให้มีการประหารชีวิตสำหรับการทรยศ ใน **อินเดีย ปากีสถาน และ บังกลาเทศ** การทรยศและอาชญากรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น “การทำสงครามต่อต้านรัฐ” ยังคงเป็นอาชญากรรมที่ต้องโทษประหารชีวิต เช่นเดียวกันในประเทศเช่น **จีน เกาหลีเหนือ อิหร่าน และ ซาอุดีอาระเบีย** ซึ่งโทษประหารชีวิตถูกใช้อย่างสม่ำเสมอสำหรับข้อหาทางการเมืองหรือที่เกี่ยวข้องกับการจารกรรม แม้แต่ใน **สิงคโปร์ และ มาเลเซีย** การทรยศสามารถนำไปสู่โทษประหารชีวิตได้อย่างถูกกฎหมาย รัฐบาลหลายแห่งทั่วโลกยังคงยืนยันว่าการทรยศต่อประเทศของตนเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงถึงขนาดที่อาจสมควรได้รับโทษขั้นสูงสุด

และถึงกระนั้น เมื่อชาวปาเลสไตน์ลงโทษผู้สมรู้ร่วมคิด - บุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าขัดขวางการส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมไปยังประชากรที่หิวโหย - พวกเขาไม่ถูกมองว่าเป็นประชาชนที่ปกป้องตนเอง แต่เป็นฝูงชนที่ไร้กฎหมายที่กระทำการด้วยความป่าเถื่อน ผู้สังเกตการณ์เดียวกันที่สนับสนุนหรือยอมรับการลงโทษที่รุนแรงต่อผู้ทรยศในประเทศของตนเองแสดง **ความโกรธเคืองทางศีลธรรม** เมื่อชาวปาเลสไตน์ดำเนินการเพื่อปกป้องตนเอง

กฎัยการศึกษาและความหน้าไหว้หลังหลอก

นักโทษนาซีสของอาสภาราบางคนกล่าวว่า ผู้สมรู้ร่วมคิดที่ถูกกล่าวหาในภาษาควรได้รับการพิจารณาคดีที่ยุติธรรม นี่เป็นข้อถกเถียงที่สะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องที่ระบือรือร้นที่จะวาดภาพชาวปาเลสไตน์ว่าเป็นคนป่าเถื่อนที่ตอบสนองต่อการทรยศในช่วงสงคราม แต่สิ่งนี้จ้องใจเพิกเฉยต่อความเป็นจริงในพื้นที่: **ไม่มีระบบยุติธรรมที่ใช้งานได้ภาษาอีกต่อไป** หลังจากการรณรงค์ทำลายล้างของอิสราเอล **ไม่มีศาล ไม่มีห้องขัง และน่าจะไม่มีผู้พิพากษาหรืออัยการที่รอดชีวิต** ยานทั้งหมดถูกทำลายราบเป็นหน้ากลอง กระบอง สถานีตำรวจ ศาล - ทุกอย่างหายไป สถาบันที่ปกติจะจัดการกับการสืบสวนคดีอาญาและกระบวนการทางกฎหมายถูกทิ้งระเบิดจนกลายเป็นฝุ่น ในสภาวะการณ์เช่นนี้ การเรียกร้องให้มีการพิจารณาคดีในห้องพิจารณาคดีไม่เพียงแต่ไม่สมจริง - มันยังไม่เชื่อสัตย์

นี่คือเหตุผลที่ **กฎัยการศึกษามีอยู่**: มันเป็นกรอบกฎหมายที่ออกแบบมาเพื่อทำงานเมื่อโครงสร้างพื้นฐานพลเรือนไม่สามารถใช้งานได้อีกต่อไป กฎัยการศึกษาไม่ใช่ช่องโหว่ - มันเป็นระบบสุดท้ายเมื่อสังคมล่มสลาย และแม้แต่กฎัยการศึกษา เมื่อนำไปใช้อย่างถูกต้อง **รวมถึงบทบัญญัติสำหรับกระบวนการที่เหมาะสม** แม้ว่าจะอยู่ในรูปแบบทหารที่เรียบง่าย อาจไม่เหมือนห้องพิจารณาคดีที่ถ่ายทอดทางโทรทัศน์ที่มีทนายความในชุดสูท แต่มันก็ยังคงมีจุดมุ่งหมายเพื่อปฏิบัติตามกฎพื้นฐานของความยุติธรรม - โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเวลา ความปลอดภัย และการอยู่รอดของชุมชนอยู่ในความเสี่ยง

เปรียบเทียบกับสิ่งนี้กับ **ความหน้าไหว้หลังหลอกที่ชัดเจน** ของระบบอิสราเอล อิสราเอลใช้กฎัยการศึกษา **ต่อชาวปาเลสไตน์มาหลายทศวรรษ** ไม่ใช่เพราะไม่มีศาลที่ทำงานได้ แต่เพราะกฎัยการศึกษา **ให้อำนาจแก่รัฐมากขึ้นและมีข้อจำกัดน้อยลง** เด็ก ๆ ถูกนำตัวไปยังศาลทหาร ผู้ถูกคุมขังถูกกักตัวเป็นเดือนโดยไม่มีการพิจารณาคดี คำตัดสินถูกออกโดยไม่มีหลักฐานที่เปิดเผยต่อสาธารณะ การใช้กฎัยการศึกษาของอิสราเอลไม่เกี่ยวกับความจำเป็น - มันเกี่ยวกับการครอบงำและการควบคุม

ดังนั้น เมื่อนักวิจารณ์ค้นพบความหลงใหลใน “กระบวนการที่เหมาะสม” ในภาษาอย่างกะทันหัน ถามตัวเองว่า: ความกังวลนี้อยู่ที่ไหนเมื่ออิสราเอลบังคับใช้กฎหมายการศึกษาต่อพลเรือนในเวสต์แบงก์? มันอยู่ที่ไหนเมื่ออิสราเอลรื้อถอนบ้านชาวปาเลสไตน์โดยไม่มีการพิจารณาคดี? เมื่อการกักขังทางปกครองถูกใช้เพื่อจำคุกผู้คนอย่างไม่มีกำหนดโดยไม่มีข้อกล่าวหา? เมื่อเด็ก ๆ ถูกสอบสวนโดยไม่มีทนายความอยู่ด้วย?

นี่ไม่เกี่ยวกับความยุติธรรม มันเกี่ยวกับ **ความโกรธเคืองที่แสดงออก** - การใช้ภาษาของกฎหมายและสิทธิมนุษยชนไม่ใช่เพื่อปกป้องผู้ที่เปราะบาง แต่เพื่อใส่ร้ายผู้ที่ถูกล้อมไว้แล้ว

ถูกทิ้งอย่างจงใจ

ผู้ที่เลือก **สมรู้ร่วมคิดกับศัตรู** มักเรียกร้อง **การปกป้องหรือการอพยพ** เมื่อสงครามสิ้นสุดลง นี่เป็นกฎที่ไม่ได้เขียนไว้ของการจารกรรม: ผู้ที่ทรยศต้องถูกซื้อ - ไม่เพียงแต่ด้วยเงิน แต่ด้วยคำสัญญาแห่งการช่วยเหลือตัวแทนที่เสี่ยงชีวิตในดินแดนศัตรูมักไม่ค่อยปฏิบัติด้วยความภักดี พวกเขาทำจากความกลัว ความสิ้นหวัง หรือฉวยโอกาส และเกือบทุกครั้งพวกเขาคาดหวังว่าผู้ควบคุมของพวกเขาจะรับประกันความปลอดภัยเมื่อการต่อสู้หยุดลง

ในภาษา ยังไม่ชัดเจนว่ายัสเซอร์ อบู ซาบับและแก๊ง “กองกำลังประชาชน” ของเขาเคยได้รับการรับรองดังกล่าวจากอิสราเอลหรือไม่ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่คุณเหมือนจะเป็นไปได้มากขึ้นคือ **อิสราเอลไม่ได้รักษาคำมั่นสัญญา** - หรือว่าไม่เคยมีการตกลงที่แท้จริง รายงานจากพื้นที่ระบุว่าเมื่อการหยุดยิงมีผลบังคับใช้ ผู้สมรู้ร่วมคิดเหล่านี้ถูก **ทิ้งไว้โดยป้องกัน** โดยไม่มีการอพยพหรือการปกป้อง และต้องเผชิญหน้ากับความโกรธของสังคมที่พวกเขาได้เอาเปรียบ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่รัฐที่มีอำนาจ **ทิ้งตัวแทนในท้องถิ่น** เมื่อความเป็นประโยชน์ของพวกเขาหมดลง รูปแบบเดียวกันนี้เกิดขึ้นในอัฟกานิสถาน อิรัก และเวียดนาม ซึ่งล่าม ผู้แจ้งข่าว และกองทหารที่รับใช้กองทัพต่างชาติถูก **ทิ้งไว้** และมักถูกตามล่าจากชุมชนของตนในฐานะผู้ทรยศ สำหรับผู้ยึดครอง บุคคลเหล่านี้เป็นเครื่องมือที่สะดวก - มีค่าสำหรับแคมเปญ แต่สามารถทิ้งได้เมื่อเป้าหมายเปลี่ยนไป

ทรัพย์สินที่ทิ้งได้ ความตายที่มีประโยชน์

หากอิสราเอลต้องการ มันสามารถจัดให้มีการอพยพหรือเสนอที่หลบภัยได้ แต่ในกรณีนี้ ดูเหมือนว่า **คุณค่าของบุคคลเหล่านี้มีมากกว่าในความตายกว่าชีวิต** การประหารชีวิตของพวกเขากลายเป็นประโยชน์ - ไม่ใช่ในแง่ทหาร แต่ **ในแง่การเล่าเรื่อง** การปล่อยให้ผู้สมรู้ร่วมคิดตกอยู่ในมือของฮามาสหรือกองทหารในท้องถิ่น อิสราเอลรับประกันว่าคนเหล่านี้จะเผชิญกับการลงโทษที่รวดเร็วและสาหัส ซึ่งสามารถ **ถ่ายทอดเป็นหลักฐานของความป่าเถื่อนของปาเลสไตน์** ตัวแทนของฮามาสและสื่อคว่ำโอกาสนี้: รูปภาพและวิดีโอที่รุนแรงถูกแชร์ ความโกรธเคืองทางศีลธรรมถูกประดิษฐ์ขึ้น และมีการตั้งคำถามอย่างดังว่า - “ทำไมผู้สนับสนุนปาเลสไตน์ไม่ประณามสิ่งนี้?” นี่ไม่ใช่แค่การทิ้ง นี่คือ **การเสียสละเพื่อการโฆษณาชวนเชื่อ**

กลยุทธ์นี้ตามตรรกะที่คุณเคย: วาดภาพชาวปาเลสไตน์ว่าเป็นคนที่ไร้เหตุผล รุนแรง และโดยเนื้อแท้ไม่สามารถรักษาคูณค่า “อารยะ” เช่น การพิจารณาคดีที่ยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน สิ่งนี้ทำให้อิสราเอลสามารถวางตัวเป็นฝ่ายที่มีศีลธรรมมากกว่า - แม้ว่าจะมีส่วนร่วมในการลงโทษแบบกลุ่ม การล้อมด้วยความหิวโหย และการทำลายโครงสร้างพื้นฐานของกาซาอย่างเป็นระบบ ในเรื่องเล่านี้ ผู้สมรู้ร่วมคิดไม่ใช่บุคคล เขาคือ **อุปกรณ์ประกอบฉากมหากาพย์** และในที่สุด **ผู้พลีชีพเพื่อสงคราม** ซึ่งความโหดร้ายของศัตรูต้องถูกแสดงอย่างเต็มที่ ชีวิตของเขาเป็นสิ่งที่ทิ้งได้ ความตายของเขาคือทุนทางการเมือง สิ่งที่ทำให้กลยุทธ์นี้มีประสิทธิภาพโดยเฉพาะคือมันพลิกบทบาทของเหยื่อและวายร้าย แทนที่จะถูกถือว่ามีผิดชอบในการสร้างเงื่อนไขที่นำไปสู่การทรยศ ความ

โกลาหลภายใน และความสับสนวุ่นวาย อิสราเอลสามารถชี้ไปที่ผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของการทรยศว่าเป็นหลักฐานว่า สังคมปาเลสไตน์ไม่สามารถแก้ไขได้

ปฏิบัติการจิตวิทยาต่อหน้าสาธารณชน

นี่ไม่ใช่แค่การคาดเดา รัฐบาลต่าง ๆ ใช้ **ปฏิบัติการจิตวิทยา (psyops)** มาช้านานเพื่อจัดการกับการรับรู้ของสาธารณชนผ่านการรั่วไหลที่ควบคุม การตั้งอย่างเลือกสรร และการใช้ประโยชน์จากเรื่องเล่า จาก CIA ถึง Mossad หน่วยข่าวกรองเข้าใจว่าสงครามไม่ได้ต่อสู้แค่ในสนามรบเท่านั้น - มันต่อสู้ **ในจิตใจ** บนหน้าจอ และผ่านพาดหัวข่าว

การปล่อยให้ผู้สมรู้ร่วมคิดตาย - และทำให้แน่ใจว่าการตายของพวกเขา นั้นมองเห็นได้ - มีจุดประสงค์หลายอย่าง:

- **การข่มขู่:** มันส่งข้อความถึงผู้อื่นในภาษาที่พิจารณาการสมรู้ร่วมคิด - คุณอยู่คนเดียว
- **การทำให้เสียความชอบธรรม:** มันทำให้อิสราเอลสามารถวาดภาพการต่อต้านของปาเลสไตน์ว่าเป็นการกระทำที่โหดร้ายและไร้กฎหมาย
- **การเบี่ยงเบนความสนใจ:** มันเปลี่ยนความสนใจจากอาชญากรรมสงครามของอิสราเอลโดยการสร้างความขัดแย้งที่ชาวปาเลสไตน์ต้องปกป้องตนเอง
- **การแบ่งแยก:** มันหว่านเมล็ดแห่งความไม่ไว้วางใจภายในสังคมปาเลสไตน์ ส่งเสริมความเชื่อที่ไม่มีใครปลอดภัย แม้แต่ในหมู่คนของตนเอง

ความโกรธเคืองที่เลือกสรรในสื่อตะวันตก

หากคุณติดตามการรายงานของสื่อหลักระหว่างประเทศเกี่ยวกับสงครามในกาซา คุณอาจคิดว่าปัญหาด้านสิทธิมนุษยชนที่เร่าร้อนที่สุดคือการประหารชีวิตผู้สมรู้ร่วมคิดที่ถูกกล่าวหาเพียงไม่กี่คน กรณีเหล่านี้ - ออกอากาศด้วยภาพที่น่าตกใจ พาดหัวที่ถูกตัดต่ออย่างหนัก และการตีความทางศีลธรรมที่เข้มงวด - ได้ครอบงำส่วนต่าง ๆ ในเครือข่ายข่าวตะวันตก ท่วมกันโซเชียลมีเดีย และกระตุ้นการถกเถียงที่ไม่มีที่สิ้นสุดเกี่ยวกับ “ความป่าเถื่อน” ที่ถูกกล่าวหาของสังคมปาเลสไตน์

ในขณะเดียวกัน **การเสียชีวิตจำนวนมากของชาวปาเลสไตน์** - มากกว่า **67,600 คนถูกสังหารโดยกองกำลังอิสราเอลในช่วงสองปีที่ผ่านมา** - ถูกรายงานด้วยความห่างเหินแบบราชการ หากมีการกล่าวถึงเลย มันจะปรากฏเป็นสถิติที่ถูกฝังไว้ใต้พาดหัวเกี่ยวกับตัวประกันอิสราเอล ปฏิบัติการทางทหาร หรือ “โครงสร้างพื้นฐานของฮามาส”

ความแตกต่างนี้ไม่ใช่แค่ความประมาทเลินเล่อในการแก้ไข - มันคือ **วิศวกรรมการเล่าเรื่อง**

ทำไมการประหารชีวิตผู้สมรู้ร่วมคิด 6, 10 หรือแม้แต่ 20 คนถึงสร้างพาดหัวมากกว่าการเสียชีวิตของพลเรือนนับหมื่น? คำตอบอยู่ที่วิธีที่สื่อระหว่างประเทศถูกปรับให้ **ทำให้ความทุกข์ของอิสราเอลเป็นมนุษย์และทำให้การต่อต้านของปาเลสไตน์เป็นอาชญากรรม** ในขณะที่การเสียชีวิตของปาเลสไตน์ถูกมองว่าเป็นเรื่องที่น่าสงสัย โดยบังเอิญ หรือน่าเสียใจว่า “หลีกเลี่ยงไม่ได้” การเสียชีวิตของชาวปาเลสไตน์จากจรวดของอิสราเอลถูกรายงานเหมือนเหตุการณ์สภาพอากาศ - น่าสนใจ แต่ไร้ตัวตน การประหารชีวิตผู้สมรู้ร่วมคิดโดยชาวปาเลสไตน์ ในทางกลับกัน เป็น **โรงละครศีลธรรม:** โอกาสสำหรับผู้ประกาศข่าว นักวิจารณ์ และนักการเมืองที่จะตั้งคำถามถึงความ เป็นมนุษย์ของทั้งชาติ

นี่ไม่ใช่อุบัติเหตุ มันเป็นผลมาจากการ **ลดทอนความเป็นมนุษย์** การเหยียดเชื้อชาติ และการปรับแนวทางในด้าน จุติกรรม การเงิน และการเมืองของสื่อตะวันตกกับเรื่องเล่าของอิสราเอล ความไม่สมดุลในการรายงานไม่เกี่ยวกับสิ่งที่ควรค่าแก่การนำเสนอข่าว มันเกี่ยวกับสิ่งที่ให้บริการโครงสร้างอำนาจที่ครอบงำ

การทำให้เป็นข่าวใหญ่ของข้อยกเว้น การลบล้างบรรทัดฐาน

การประหารชีวิตเป็นเรื่องที่น่าตกใจและสมควรได้รับการตรวจสอบ แต่ในภาษา มันเป็น **ข้อยกเว้น** ไม่ใช่กฎ การโจมตีทางอากาศของอิสราเอล ในทางกลับกัน เป็น **เรื่องปกติ** ซึ่งมักถูกอธิบายว่าเป็น “การโจมตีที่แม่นยำ” แม้ว่า จะทำลายยานทั้งหมด การโจมตีเหล่านี้คร่าชีวิตเด็กนับพัน ทำลายโรงพยาบาล และทำให้ประชากรต้องเผชิญกับความอดอยากและการพลัดถิ่นจำนวนมาก ถึงกระนั้น **ความโหดร้ายของการฆ่าอย่างเป็นอุตสาหกรรมที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐ** ได้รับการรายงานด้วยความรู้สึกที่น้อยกว่าขบวนของผู้ทรมานที่ถูกสังหารในถนนที่ถูกทำลายจากสงคราม

ทำไม? เพราะเรื่องเล่าของผู้สมรู้ร่วมคิดมีจุดประสงค์: มันยืนยันอคติที่หยั่งรากลึกของตะวันตก มันเล่าเรื่องที่ทำให้ ความรู้สึกสบายใจว่า **ชาวปาเลสไตน์คือปัญหา** แม้แต่ในความทุกข์ของพวกเขาเอง ที่ซึ่งฮามาส - และโดยนัย ชาวปาเลสไตน์ทั้งหมด - เป็นคนที่ไร้เหตุผล ต้องการแก้แค้น และไม่สมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจที่มอบให้กับเหยื่อที่อื่น

นี่ไม่ใช่วารสารศาสตร์ - มันคือ **การรักษาจุติกรรม**

อาร์มภบท

ในช่วงสองปีที่ผ่านมา เรื่องราวถูกเล่าผ่าน **มุมมองของผู้ยึดครอง** ไม่ใช่ของผู้ถูกยึดครอง

เราเห็นว่าผู้สมรู้ร่วมคิด - เครื่องมือของอำนาจภายนอก - ถูกยกให้เป็นศูนย์กลางของเวที ในขณะที่เด็ก ๆ ที่ถูกฝังในหลุมศพจำนวนมากถูกทำให้มองไม่เห็น เราได้ยินคำว่า “อารยะ” ถูกใช้ ไม่ใช่เป็นมาตรฐานของพฤติกรรม แต่เป็นสัญลักษณ์ของความเหนือกว่าทางเชื้อชาติและการเมือง เราเห็นการเรียกร้องความยุติธรรมถูกบิดเบือนเป็นเครื่องมือของการโฆษณาชวนเชื่อ - ไม่ใช่เพื่อปกป้องผู้ที่เปราะบาง แต่เพื่อเพิ่มพูนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของพวกเขา

เรื่องเล่าชาสนาบาขึ้นอยู่กับการพลัดถิ่นนี้ มันเจริญเติบโตจากความสับสน - จากความเชื่อที่ว่าผู้ที่ถูกยึดครองต้องพิสูจน์ความเจ็บปวด ความโกรธ และแม้แต่การมีอยู่ของพวกเขา เมื่อผู้สมรู้ร่วมคิดถูกประหารชีวิต มันคือความป่าเถื่อน เมื่อภาษาถูกทิ้งระเบิด มันคือความปลอดภัย เมื่อชาวปาเลสไตน์ต่อต้าน มันคือการก่อการร้าย เมื่อพวกเขาตายอย่างเจ็บปวด ๆ มันคือสันติภาพ ระเบียบศีลธรรมที่ประธานผู้ไร้อำนาจที่รอดชีวิตในขณะที่ให้อภัยผู้มีอำนาจที่ฆ่าไม่ใช่ระเบียบศีลธรรมเลย - มันคือบทกวีเขียนโดยจักรวรรดิ แสดงโดยสื่อ และบริโภคโดยผู้ที่ชินชาเกินกว่าที่จะเห็นเงาสะท้อนของตัวเองในซากปรักหักพัง

การประหารชีวิตผู้สมรู้ร่วมคิดเป็นอาการของการล่มสลาย - ของโลกที่กฎหมายและระเบียบถูกทิ้งระเบิดจนกลายเป็นฝุ่น

มันไม่ใช่หลักฐานของความป่าเถื่อนของปาเลสไตน์ แต่เป็น **ความป่าเถื่อนที่ถูกบังคับให้เกิดขึ้นกับปาเลสไตน์**

อ้างอิง

- **Associated Press.** “ฮามาสประหารชีวิตผู้สมรู้ร่วมคิดที่ถูกกล่าวหาว่ามากกว่าสองโหลในกาซา.” **AP News**, 14 ตุลาคม 2568
- **Le Monde.** “การสนับสนุนลับของอิสราเอลต่อ ‘กองกำลังประชาชน’ ที่มีอาวุธในกาซาล้มเหลว.” **Le Monde International Edition**, 10 ตุลาคม 2568
- **Reuters.** “เผ่ากาซาปฏิเสธยัสเซอร์ อบู ซาบีบท่ามกลางข้อกล่าวหาการปล้นและสมรู้ร่วมคิด.” **Reuters**, 11 ตุลาคม 2568
- **The Week (UK).** “‘กองกำลังประชาชน’ คือใคร? ข้างในความล่มสลายของตัวแทนของอิสราเอลในกาซา.” **The Week**, 12 ตุลาคม 2568
- **สำนักงานสหประชาชาติเพื่อการประสานงานด้านมนุษยธรรม (OCHA).** รายงานสถานการณ์ผลกระทบด้านมนุษยธรรม #59: การประเมินความเสียหายต่อโครงสร้างพื้นฐานและการกำกับดูแลในฉนวนกาซา. 3 ตุลาคม 2568
- **สำนักงานสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (OHCHR).** “การทำลายสถาบันพลเรือนและระบบยุติธรรมของกาซา.” แถลงการณ์, 25 กันยายน 2568
- **ประมวลกฎหมายสหรัฐ มาตรา 18 § 2381 – การทรยศ.** สำนักพิมพ์ของรัฐบาลสหรัฐ, มีผลถึงปี 2567
- **B’Tselem – ศูนย์ข้อมูลอิสราเอลเพื่อสิทธิมนุษยชนในดินแดนที่ถูกยึดครอง.** ผู้เยาว์ในการกักขังทางทหาร: ศาลทหารอิสราเอลในเวสต์แบงก์, อัปเดต 2567
- **สมาคมสนับสนุนนักโทษและสิทธิมนุษยชน Addameer.** สถิติและภาพรวมทางกฎหมายเกี่ยวกับการกักขังทางปกครอง, พฤษภาคม 2568
- **สภาสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ.** รายงานจากคณะกรรมการสอบสวนระหว่างประเทศอิสราเอลเกี่ยวกับดินแดนปาเลสไตน์ที่ถูกยึดครอง รวมถึงเยรูซาเลมตะวันออก และอิสราเอล, A/HRC/59/73, มิถุนายน 2568
- **Associated Press.** “กระทรวงสาธารณสุขกาซา: จำนวนผู้เสียชีวิตพุ่งถึง 67,600.” **AP News**, 14 ตุลาคม 2568
- **Haaretz.** “กองทัพอิสราเอลยอมรับการใช้กองทหารท้องถิ่นของกาซาเพื่อรวบรวมข้อมูล.” **Haaretz English Edition**, 9 ตุลาคม 2568
- **International Crisis Group.** หลังการหยุดยิง: การแตกแยกและการแก้แค้นในกาซา, รายงานฉบับที่ 248, ตุลาคม 2568
- **Al Jazeera English.** “ฮามาสกล่าวว่าได้เตือนผู้สมรู้ร่วมคิดก่อนการประหารชีวิต; อิสราเอลประณามการฆาตกรรม.” **Al Jazeera**, 15 ตุลาคม 2568
- **Human Rights Watch.** อิสราเอล/ปาเลสไตน์: หยุดการลงโทษแบบกลุ่มในกาซา. 1 ตุลาคม 2568
- **Reporters Without Borders.** การเล่าเรื่องของสื่อและการรายงานสงคราม: กาซา 2568, ตุลาคม 2568